

Investeren vs. bezuinigen

In twintig jaar greenkeeping zie je veel veranderen: innovaties in greenkeepingpraktijken en -methodes, de enorme opkomst van de golfindustrie in Engeland, waar alles mogelijk leek, de verzadiging van het aanbod dat leidde tot vele faillissementen en de eeuwigdurende – althans, zo lijkt het – zwarte economische wolk die boven ons hangt. Dit laatste heeft geleid tot het snijden in budget en mankracht, met als doel de financiën op orde te krijgen. Maar is dat wel de juiste manier? Welke invloed zal dit beleid hebben op het dreigende pesticideverbod? En wat betekent het voor greenkeepers?

In de loop van mijn carrière kreeg ik de kans om te werken op een aantal bijzondere plaatsen. Hier

zag ik hoe problemen zich voordeden, hoe clubs uitdagingen op verschillende wijzen benaderden en dat er meerdere manieren zijn om problemen op te lossen zonder ingrijpend te bezuinigen. Natuurlijk, als greenkeeper wil ik mijn team en budget beschermen en mijn golfbaan blijven verbeteren. Maar los van dat feit denk ik dat er wat voor te zeggen valt om budgetten en het aantal stafleden intact te houden. In Engeland heb ik gewerkt op een van twee banen die gebouwd werden door hetzelfde bedrijf en met hetzelfde budget. Toen er problemen ontstonden besloot één baan meer te investeren, terwijl de ander juist bezuinigde. Vijftien jaar later is de club die investeerde levendiger dan ooit en een van de meest gewaardeerde golfclubs van Engeland. Met

de andere club ging het minder goed; deze werd meerdere keren verkocht voor slechts een fractie van de originele prijs.

Het probleem met grote bezuinigingen is dat ze een neerwaartse spiraal kunnen uitlokken: verminderende kwaliteit gevolgd door een verlies aan inkomsten, meer bezuinigingen, een verlies aan kwaliteit, enzovoorts. Waarom zou een club in de toch al niet florerende golfsector de speler een excuus geven om zijn lidmaatschap niet te verlengen? Voor het behoud van het huidige ledenbestand, maar ook voor het aantrekken van nieuwe leden moet de kwaliteit gelijk blijven. Willen nieuwe golfers starten op een ongekamde baan? Ik denk het niet. Wil een bedrijf, dat waar-

get. Om nieuwe golfers naar de club te lokken moeten we een zo mooi mogelijk product blijven leveren. We moeten onze baan beschermen, nu, en koste wat het kost!

‘Een club gaat ten onder als de kwaliteit van de baan te wensen overlaait’

Waarom nu? Omdat binnen vijf jaar alle pesticiden worden verboden. We moeten een beleid opstellen om ons hiertegen te wapenen. Dat vraagt wellicht om investeringen. Wat we in elk geval niet kunnen gebruiken, is de druk van krimpende budgetten. Hoewel de overstap naar ‘groenere’ en meer duurzame methoden in de toekomst goed kan uitpakken, is het niet zeker welke gevolgen het op de kortere termijn heeft voor de speelcondities. Overigens heb ik door mijn werk met een aantal van de beste traditionele greenkeepers in Europa gezien dat er altijd behoefte blijft aan fungiciden, maar dat terzijde. De markt worstelt en een wijdverbreide achteruitgang van de speelcondities – er is een verschil tussen *green health* en speelcondities – kan een enorme klap voor de sector zijn. Nogmaals: wie wil er spelen op een green die er goed uitziet, maar die hoog gemaaid is om stress te voorkomen en waarop de bal langzaam rolt? Of op een baan die getroffen is door een ziekte, waarop je slecht speelt omdat er geen middelen zijn om de ziekte te bestrijden? Wederom: ik niet! Golf kan een dure sport zijn en je zou verwachten dat je waar krijgt voor je geld. Het verlagen van de golfstandaard kan leiden tot minder topgolfers, omdat zij niet kunnen oefenen op wedstrijdvelen. Dit kan weer leiden tot minder aandacht voor het gehele spel!

Niet zakelijk inzicht, maar de expertise, toewijding en kennis van greenkeepers zal clubs in de toekomst redden

Wat dit ten slotte betekent voor mijn medegreenkeepers?

Naar mijn idee is greenkeeping een van de meest ondergewaardeerde beroepen. De ‘jij maait het gras-mentaliteit’ is vandaag de dag nog steeds een probleem, en dat terwijl greenkeepers hoog opgeleide ‘golfbaanbeschermers’ zijn. Het zijn

mensen die met hart en ziel voor hun baan werken en elke dag van zonsopgang tot zonsondergang bezig zijn het maximale te bereiken; dit alles uit passie voor de sector. Soms is dat overigens ook de valkuil, omdat we als greenkeepers tot het uiterste gaan, zelfs als dat betekent dat we om vijf uur ‘s ochtends beginnen en vijftig, zestig, soms zelfs zeventig uur per week werken om de baan presentabel te houden. Ik ben ervan overtuigd dat er al wat onrust bestaat over 2020, het jaar waarin pesticiden verboden worden en greenkeepers de spanning écht zullen voelen. Door in de aanloop de kopzorgen al te verdubbelen door teams en budgetten te verkleinen, staan greenkeepers voor een bijna onmogelijke taak. Een greenkeeper geeft alles wat hij of zij heeft, dus clubs: geef ze alles wat je hebt, stel ze in staat om te helpen. Rond 2020 zal het namelijk niet het zakelijk inzicht zijn dat de club redt, maar de expertise, de toewijding en de kennis van de greenkeepers.

schijnlijk zelf ook te maken heeft met teruglopende inkomsten, blijven investeren in een collectief lidmaatschap als er niet geïnvesteerd wordt in de baan? Ik zou het zeker niet doen.

Zaken moeten afgestemd worden op de behoeften van de spelers, niet alleen op de behoeften van de club. Nu zijn er waarschijnlijk 250 clubbeigenaren die zeggen dat ik uit mijn nek klets, maar het is noodzakelijk om de kwaliteit van de golfbaan optimaal te houden, want de club gaat ten onder als de kwaliteit te wensen overlaait. Er moet gekeken worden naar alternatieve manieren om te bezuinigen, voordat gekozen wordt voor de gemakkelijke optie van het ontslaan van personeelsleden of het snijden in het baanbud-

Stuur of twitter dit artikel door!

Scan of ga naar:

www.greenkeeper.nl/artikel.asp?id=9-5192